

Prologas

Supkis, mažyli, medžio viršūnėj...

Kūno jau nebebuvo, bet kvapas liko. D. D. Voren, kitaip tariant — tiesiog Didi, Bostono žmogžudysčių tyrėja, iš patirties žinojo, kad tokioje įvykio vietoje kraujo kvapas gali išsilaikyti ištisas savaites, gal net mėnesius. Nusikaltimo vietos specialistai buvo pašalinę patalynę, bet visgi kraujas toliau nepriklausomai tebegyvena. Sunkiasi į sienų tinką. Praslysta už medinės apdailos. Telkiasi tarp grindlenčių. Dvidešimt aštuonerių metų Kristinos Rajan kraujagyslėmis kadaise tekėjo maždaug 4,7 litro kraujo. Dabar didžioji jo dalis buvo įsisunkusi į pliką čiužinį, gulintį šios niūrios, pilkos erdvės centre.

Vėjui papūtus, lopšelis siūbuos...

Telefonas suskambo tuoj po devintos valandos ryto. Kristinai neatsiliepiant nei į beldimą į priekines duris, nei į žinutes mobiliame telefone, jos gera draugė Midžė Roberts susirūpino. Kristina buvo viena iš atsakingųjų tipo. Ji nepramiegodavo, nepradingdavo su patraukliu padavėju, nekrisdavo palaužta gripo iš anksto neperspėjusi savo geriausio bičiulio, kuris kiekvieną darbo dieną, pusę aštuonių ryto, užvažiuodavo jos paimti bendrai jų kelionei į darbą vietinėje apskaitos įmonėje.

Midžė susisiekė su dar keliais draugais. Visi patvirtino, kad nė vienas iš jų nesišnekėjo su Kristina nuo pat vakarienės praeitą vakarą. Midžė pasidavė nuojautai ir iškvietė buto nuomotoją, kuris galiausiai sutiko atidaryti duris.

Tada, radęs, ko buvo ieškoma, apvėmė visą viršutinį laiptinės koridorių.

Midžė neužlipo į viršų. Midžė stovėjo siauroje daugiabučio namo fojė ir, kaip ji vėliau pranešė Didi būrio kolegai Filui, ji žinojo. Tiesiog žinojo. Galbūt netgi per atstumą užuodė pirmąją su niekuo nesumaišomą džiūstančio kraujo dvelksmą.

Supkis, mažyli...

Vos atvykus, reginys Didi iškart pritrenkė lengvai pastebimais kontrastais. Auka — jauna moteris, tysanti savo pačios lovoje išsikėtojusiomis į šalis galūnėmis, spoksanti viršun į lubas nieko nereginiomis mėlynomis akimis. Pečių ilgumo rudiems plaukams švelniai gulint ant visiškai baltos pagalvės, merginos dailūs bruožai atrodė beveik taikiai.

Tačiau tada, pažvelgus žemiau kaklo...

Oda, nulupta plonais besisukančiais skuteliais. Didi buvo girdėjusi apie tokius dalykus. Šį rytą, vienuoliktą valandą, ji gavo progą pamatyti tai savo akimis. Jauna moteris, nudirta oda savo pačios lovoje. Butelis šampano ant naktinio staliuko, raudona rožė padėta išilgai jos kruvino pilvo.

Šalia šampano butelio Filas buvo radęs antrankius. Tokius galima įsigyti prabangiose sekso prekių parduotuvėse — aptrauktus kailiu, suteikiančiu komforto. Turint omenyje antrankius, putojantį vyną, raudoną rožę...

Netinkamai pasibaigęs įsimylėjėlių pasimatymas, svarstė Filas. Arba, atsižvelgiant į žiaurumo mastą, apsimetėlio vaikino baigiamasis keršto aktas. Kristina išsiskyrė su kažkokiu apgailėtinu mulkiu, ir vakar naktį šis apgailėtinas mulkis sugrįžo, kad galutinai įrodytų, kas čia bosas.

Bet Didi tai neįtikino. Taip, rasti antrankiai, bet ne ant aukos riešų. Taip, šampano butelis atkimštas, bet ne kiek neįpilta į laukiančias šampano taures, kad būtų galima gurkšnoti. Galiausiai, žinoma, štai rožė, bet be dovanoms skirto vyniojamojo popieriaus iš gėlių parduotuvės.

Scena jai atrodė per daug... apgalvota. Tai ne dėl sukilusių aistrų įvykdytas nusikaltimas, ir ne barnis tarp lygiaverčių suaugusiųjų. Tai veikiau atidžiai atliktas kūrinys, prieš tai mėnesius, metus, o galbūt net ir visą gyvenimą kruopščiai planuotas ir apmąstytas.

Didi nuomone, prieš jų akis buvo ne vien tik nusikaltimo vieta. Jie žvelgė į žudiko giliausią, tamsiausią fantaziją.

Ir nors tai buvo pirmas jų tiriamas atvejis, tokia žmogžudystė, primenanti ritualą, greičiausiai nebuvo paskutinė.

Vėjui papūtus...

Didi komanda — nusikaltimo vietos specialistai, medicinos ekspertų tarnyba, o ką jau kalbėti apie būrį kitų tyrėjų — praleido šešias valandas dirbdami šioje vietoje. Jie dokumentavo, dengė paviršius milteliais, braižė diagramas ir diskutavo iki pat saulėlydžio, kai jau buvo metas vykti vakarieniauti ir visi liepsnojo nuo susierzinimo. Didi, kaip vyriausioji detektyvė, galiausiai išsiuntė visus namo, davusi nurodymus atsigauti, o tada vėl susitelkti. Rytojus — nauja diena, ir jie galės valstybinėse duomenų bazėse ieškoti kitų žmogžudysčių, atitinkančių tokį pat aprašymą, ir pildyti šių nusikaltimų aukų ir žudikų profilius. Kalnai darbo, daug galimų tyrimo kampų. Bet dabar — poilsis.

Visi pakluso. Išskyrus, žinoma, pačią Didi.

Buvo beveik dešimta valanda vakaro. Tokiu metu ji jau turėjo būti pakeliui į namus. Bučiuoti savo vyrą pasisveikindama. Eiti prieš miegą pažiūrėti, ar viskas gerai jos trejų metų sūnui, kuris tokiu vėlyvu metu jau apkamšytas guli lovoje. Stengtis pati gerai išsimiegoti, o ne leisti laiką tamsioje nusikaltimo vietoje, galvoje skambant jos mažylio šiuo metu mėgstamiausiam eilėraščiui.

Bet ji negalėjo. Kažkoks instinktas — ar įžvalga? — traukė ją atgal į šį pernelyg tylų daugiaaukštį namą. Didžiąją dienos dalį ji ir jos kolegog detektyvai buvo ten ir aptarinėjo tai, ką matė. Dabar ji stovi viduryje šio neapšviesto, krauju atsiduodančio kambario, laukdama kokio nors sukylančio jausmo.

Supkis, mažyli...

Kristina Rajan jau buvo nebegyva, kai žudikas padarė pirmąją įpjovimą. Tiek jie galėjo pasakyti iš jos išbalusio veido, kuris nebuvo iškreiptas kančios. Auka mirė ganėtinai lengvai. Tada, greičiausiai tuomet, kai jos širdis susitraukinėjo paskutiniuosius kartus, žudikas jos dešiniajame šone atliko savo pirmąją rėžį žemyn.

Tai reiškia, kad žudiko tikslas nebuvo sukelti aukai skausmą. Jo tikslas buvo...

Pateikimas? Inscenizacija? Pats ritualas? Žudikas, turintis potraukį odai. Gali būti, kad dar jo vaikystėje viskas prasidėjo nuo mažų gyvūnėlių ir šeimos augintinių, o tada, fantazijai niekaip nenuslūgstant...

Medicinos ekspertai patikrins, ar išliko kokių nors dvejonės ženklų, jeigu dantytų kraštų tyrimas iš viso įmanomas esant tokiems kalnams plonos besiraitančios odos. Taip pat bus patikrinta, ar yra išžagavimo įrodymų.

Bet vėlgi, Didi kankino įkyrus vidinis nepasitenkinimas. Minėti dalykai kriminalistui tyrėjui buvo nesunkiai pastebimi, ir Didi giliai viduje jautė įtarimą, kad šis kelias klaidingas. Faktiškai pasidavimas ton pusėn, kur žudikas ir norėjo, kad jie koncentruotųsi.

Kokiam gi kitam tikslui taip reiktų sudėlioti visas detales, jei ne tam, kad priverstum savo publiką matyti kaip tik tai, ką norėjai, kad jie matytų?

Tada ji suprato. Atėjo mintis, kuri jau anksčiau tūnojo kažkur giliai jos galvoje. Pirmas, svarbiausias, dėmesio vertas klausimas, ir kartu priežastis, kodėl ji dabar stovi tamsoje. Jos rega sąmoningai aptemo: kam kurti sceną?

Garsas. Tolumoje. Daugiaaukščio namo priekinės durys palengva atsargiai atsidaro? Laiptų pakopa cypteli, kai sunki pėda atsiremia į pirmąją laiptelį? Parketo girgždesys čia pat, prieškambarėje?

Garsas. Iš pradžių buvęs tolimas, dabar — arčiau, ir tuomet seržantė detektyvė Didi suvokė tai, ką turėjo suprasti dar prieš pen-

kiolika minučių. Džeko mėgstamiausia lopšinė, vaikiška dainelė, kurią ji niūniavo puse lūpų... Ši melodija sklido ne vien tik iš jos minčių.

Kažkas kitas ją irgi dainavo. Švelniai. Ne miegamajame. Kažkurioje kitoje nužudytos moters buto vietoje.

Supkis, mažyli, medžio viršūnėj...

Didi ranka šastelėjo prie pistoleto, akimirksniu atsegė pažastinį dėklą ir išsitraukė savo „Sig Sauer“. Ji apsisuko pritūpdama į kamuoliuką, tuo pat metu žvilgsniu bėgdama per kampus, ieškodama įsibrovėlio ženklų. Jokių permainų tamsoje, jokių šešėlių, įgaunančių žmogaus figūros formą.

Bet tada ji tai išgirdo. Girgždantį parketą kažkurioje kitoje buto vietoje.

Vėjui papūtus, lopšelis siūbuos...

Ji greitai išslinko iš miegamojo į tamsų prieškambarį, į priekį atstačiusi ginklą. Siauras koridorius nepradžiugino virš galvos kabančiais šviestuvais. Tik dar daugiau šešėlių, susidarančių besiliejančiam šviesai pro neuždengtus kaimynų butų langus. Plonas sluoksnis šviesesnių ir tamsesnių pilkų atspalvių, šokančių ant kietmedžio grindų.

Bet Didi priminė sau, kad šis namas jai nebuvo nepažįstamas. Ji jau buvo mynusi šiuo prieškambariu, apdairiai stengdamasi išvengti vėmalų balų, tuo pat metu pastebėdama kiekvieną reikšmingą detalę.

Ji pasiekė laiptų viršų vis dar dairydamosi į abi puses, tada įdėmiai pažvelgė žemyn, į rašalo balą, žemutinėje laiptų aikštelėje. Niūniavimo nebesigirdėjo. Visiška tylą buvo blogiau už dainavimą.

Tuomet iš tamsos ataidėjo žemas ir sūpuojantis: „Supkis, mažyli, medžio viršūnėj...“

Didi sustojo. Jos žvilgsnis refleksiškai laktė lyg stalo teniso kamuoliukas, bandydamas nustatyti įsibrovėlio buvimo vietą, o dainavimas tęsėsi, lėtai ir su pašaipa: „Vėjui papūtus, lopšelis siūbuos...“

Tada ji suprato. Pajuto, kaip jos pačios kraujas pavirto į ledą, atėjus visiškam suvokimui. Kam reikia kurti sceną? Nes ieškoma publikos. O galbūt vieno konkretaus žiūrovo iš publikos. Tarkim, darbščios detektyvės, kuri pakankamai kvaila, kad pasilikytų nusi-kaltimo vietoje sutemus visiškai viena.

Ji pavėluotai griebėsi mobiliojo.

Tuo pat metu, kai naujas garsas pasigirdo tiesiai jai už nugaros.

Ji atsisuko. Akys išsiplėtė.

Figūrai akimirksniu išnyrant iš šešėlių ir lekiant tiesiai į ją.

O šakai nulūžus, lopšelis nukris...

Didi instinktyviai žengė žingsnį atgal. Tačiau ji pamiršo apie tai, kad buvo laiptų viršuje. Jos kairė pėda bandė rasti tvirtą paviršių atramai, bet rado tik atvirą erdvę.

Ne! Jos telefonas, jis darda žemyn. Zigzaueris pakyla. Pavėluo-tos pastangos pasvirti į priekį, atgauti pusiausvyrą.

Tada... šešėlis bando ją pasiekti. O ji griūva atgal.

Žemyn, žemyn, žemyn.

Paskutinę sekundę Didi nuspaudė gaiduką. Instinktyvus savi-saugos veiksmas. Bum, bum, bum. Vis dėlto ji žinojo, kad tai padarė šiek tiek per vėlai.

Jos galva pasiekė kietmedžio laiptų aikštelę. Skilimas. Veriantis skausmas. Galutiniai dainos žodžiai, sušnibždėti tamsoje:

Ir žemyn kris mažylis, lopšelis ir visa...

1 skyrius

Mano vyresnioji sesuo sužinojo apie mano ligą, kai buvau trejų metų. Mūsų pamotė užtiko ją su žirkklėmis rankose, aš stovėjau šalia, paklusniai į šalis ištiestomis nuogomis rankomis, kraujui srūvant mano riešais ant alyvuogių žalumo pūkuoto kilimo.

Mano šešiametė sesuo tarė: „Pažiūrėk, jai visiškai vienodai.“ Ir rėžė žirkklėmis man per dilbį. Plūstelėjo šviežias kraujas.

Moteris suklykė, tada nualpo.

Aš įdėmiai pažvelgiau žemyn į ją, svarstydamą, kas atsitiko.

Paskui mano sesuo išėjo. Buvau nuvežta į ligoninę. Ten daktarai savaičių savaitėmis atlikinėjo įvairius testus, kurie buvo skausmingesni nei mano sesers aštriabriaunis rūpestis, bet čia, pasirodo, ir buvo visa esmė: dėl ypač retos SCN9A geno mutacijos aš nejaučiu skausmo. Galiu jausti spaudimą. Žirkles, įsispaudusias į odą. Galiu jausti tekstūrą. Šviežiai pagalastų ašmenų glotnumą.

Bet realaus jausmo, kai prasiskiria oda ir ištrykšta kraujas...

Aš nejaučiu to, ką jauti tu. Aš niekad nesu to jautusi. Ir niekada nejausiu.

Kai Šana suraižė man rankas siuvimo žirkklėmis, po to jos nemačiau ateinančius dvidešimt metų. Didžiąją šio laiko dalį mano sesuo praleido įvairiose institucijose ir pelnė vienos iš jauniausių Masačusetso vaikų, kuriems buvo paskirti vaistai nuo psichozės, vardą. Būdama vienuolikos ji pirmą kartą pabandė žudyti, o keturiolikos jai tai pavyko. Savotiškas mūsų šeimos palikimas.

Ji tapo dar viena sistemos auka, o aš savo ruožtu tapau valstybės afišuojamu sėkmės vaiku.

Turėdami omenyje mano diagnozę, gydytojai nemanė, kad vaikų globos namai gerai atitiktų mano poreikius. Buvo žinoma, kad kūdikiai, gimę su tokia genų mutacija, nusikramtydavo liežu-

vius, kol jiems kaldavosi dantys. Taip pat pasitaikė mažylių, kurie patyrė trečio laipsnio nudegimus, nes padėdavo rankas ant įkaitusių iki raudonumo viryklių ir laikydavo jas ten. Ką jau kalbėti apie septynmečius, aštuonmečius bei devynmečius, kurie dienų dienomis lakstydavo su sulaužytomis kulkšnimis arba griūdavo nuo trūkusių apendiksų, nė nenumanydami apie prasidėjusį uždegimą.

Skausmas yra labai naudingas. Jis perspėja apie pavojų, apie riziką ir suteikia galimybę pajusti savo veiksmų pasekmes. Nes antraip, šuolis nuo stogo gali atrodyti kaip puiki mintis. Kaip ir idėja kišti ranką į verdančio aliejaus puodą, kad pagriebtum pirmąjį žagarėlį. Arba sumanymas paimti replės ir nusiplėšti savo paties rankų pirštų nagus. Dauguma vaikų su įgimta nejautra skausmui pasakoja, kad veikia impulso pagauti. Klausimas ne „Kodėl?“, o greičiau — „Kodėl gi ne?“

Vis dėlto kai kurie iš jų pasakytų, su ilgesio gaidėle balse, kad taip pasielgė iš smalsumo, ar skaudės. Nes jeigu žmogus nejaučia kažko, kas daugumai taip gerai žinoma, tai tas kažkas jų gyvenime gali virsti nelyginant Šventuoju Graliu. Vienintele varomąja jėga. Nenumaldoma manija. Malonumu galiausiai pajusti skausmą.

Vaikų, kenčiančių nuo skausmo jutimo sutrikimų, mirtingumas didelis; tik nedaugelis iš mūsų sulaukia brandos. Kitiems reikia visą parą trunkančios priežiūros. Mano atveju vienas iš genetikų, pagyvenęs vyras, nevedęs ir be vaikų, apsikriai sutvarkė kelis reikaliukus ir parsivežė mane namo — aš tapau jo numylėtine įduka, taip pat ir jo mėgstamiausiu tyrimo objektu.

Mano tėvis buvo geras žmogus. Jis samdė tik pačius geriausius prižiūrėtojus, kad stebėtų mane visą parą, septynias dienas per savaitę, o savaitgalius aukodavo mano mokymui suvaldyti ligą.

Pavyzdžiui, jeigu negali justti skausmo, privalai rasti kitų būdų, kaip atpažinti potencialias grėsmes savo fizinei gerovei. Dar būdama maža aš išmokau, kad verdantis vanduo reiškia pavojų. Kaip ir iki raudonumo įkaitusios viryklių kaitvietės. Iš pradžių pačiupinėdavau

daiktų paviršių. Turėdavau padėti į šalį bet kokią daiktą, priskirtiną prie aštrių. Jokių žirklių. Ar baldų atsikišusiais kampais. Jokių katinėlių ar šuniukų, ar bet kokių kitų gyvų padarėlių su aštriais nagais. Tik vaikščiojimas. Jokio bėgimo, čiuožimo, striksėjimo ar šokių.

Eidama į lauką visuomet dėvėdavau šalną ir paminkštinius reikiamose vietose. Sugrižus namo, mano apsaugos priemonės būdavo nuimamos, aš pati būdavau apžiūrima, ar neturiu kokių nors sužalojimų. Per vieną iš tokių patikrinimų prižiūrėtoja norėjo nuauti man batą, o mano pėda apsisuko aplinkui šimto aštuoniasdešimties laipsnių kampu. Pasirodo, eidama link sodo aš nusitraukiau visas sausgysles. Kitą kartą pasirodžiau sugelta vabzdžių. Būdama lauke užkliuvau už širšių lizdo ir su penkiametės naivumu padariau išvadą, kad širšės norėjo su manimi pažaisti.

Paaugusi išmokau pati save mediciniškai apžiūrėti. Kasdien matuodavausi temperatūrą, kad galėčiau nustatyti, ar kartais nekarščiuoju, nes tai gali būti ženklas, jog mano kūne prasidėjusi infekcija. Kiekvieną vakarą atlikdavau apžiūrą stovėdama priešais viso ūgio veidrodį ir tyrinėdama kiekvieną odos centimetrą, ar tik nėra sumušimų ar žaizdų, o tada patikrindavau sąnarius, ar nėra patinimo ar patempimo požymių. Toliau — akys: raudonas akies obuolys yra suerzintas akies obuolys. Ausų patikra: kraujas ausies ertmėje gali reikšti plyšusį ausies būgnelį ir/arba galimą galvos traumą. Tuomet nosies kanalai, burnos ertmė, dantys, liežuvis ir dantenos.

Mano kūnas — tai indas, lyg naudingas daiktas, kurį reikia tyrinėti, juo rūpintis ir prižiūrėti. Turiu imtis papildomų atsargumo priemonių, nes dėl molekulinių kanalų stokos neatveriamas kelias elektriniams impulsams iš skausmą jaučiančių nervų į mano smegenis. Tai reiškia, kad mano kūnas pats savimi pasirūpinti negali. Sergant tokia liga kaip mano, būtų per didelė prabanga pasikliauti jutimais. Vietoje jų turiu vadovautis tuo, ką galiu pamatyti, išgirsti, pajusti skonį bei užuosti.

Protas aukščiau už materiją, nuolat man kartodavo įtėvis genetikas. Tiesiog paprastas pratimas — protas aukščiau už materiją.

Kai sulaukiau trylikos nepalaužta insulto, vidinės infekcijos ar paprasčiausio neatsargumo, mano tėvio tyrimai pasistūmėjo dar per vieną žingsnį į priekį. Pasaulyje gimus keliems šimtams vaikų su šia liga, apie keturiasdešimt iš jų tebebuvo gyvi ir gebantys apmąstyti suaugusiojo gyvenimą. Šių atvejų tyrimai atskleidė dar daugiau gyvenimo, nugyvento niekada nejučiant fizinio diskomforto trūkumų. Pavyzdžiui, daugelis subjektų nurodė, kad jiems sunku įsijausti į kito kailį, jų emocinis augimas buvo menkas, jie turėjo ribotus socialinius įgūdžius.

Mano tėvis tučiuojau užsakė išsamią psichologinę ekspertizę. Ar aš galiu jausti kitų skausmą? Nepažįstamojo veide atpažinti kančios ženklus? Tinkamai reaguoti į kitų žmonių kentėjimą?

Juk jeigu niekad nesi verkusi dėl to, kad įsipjovei popieriumi, ar ašaros tuomet, kai tavo šešiolikmetė geriausia draugė nutrauks su tavimi visus ryšius ir išvadins tave išsigimėle? Jeigu gali nueiti mylių mylias su sulaužytu keliu, ar tavo širdis sudrebės, kai per dvidešimt trečiąjį gimtadienį gausi žinių iš sesers, o ant laiško pamatysi pataisos namų skyriaus antspaudą?

Jei niekada nepatyrei nė sekundės tikros agonijos, ar gali dorai suvokti savo mirštančio tėvio paskutinį iškvėpimą, kai jis suspaudžia tavo ranką ir ištaria gaudydamas orą:

— Adelina. Tai. Yra. *Skausmas*.

Stovėdama viena jo laidotuvėse aš maniau, kad suprantu.

Bet, būdama savo tėvo dukra, taip pat supratau, kad niekada negalėsiu būti tuo įsitikinusi. Taigi, elgiausi taip, kaip jis mane buvo išmokęs. Įstojau į geriausią doktorantūros programą, kurioje studijavau, testavau, tyrinėjau.

Skausmą paverčiau savo verslu.

Ši specializacija man buvo naudinga dėl daugelio priežasčių.

Kai atvažiavau į Masačusetso pataisos namus, mano sesuo jau laukė. Buvau užregistruota, įgrūdau rankinę į laisvą daiktų saugo-

jimo spintelę, tada palaukiau savo eilės praeiti apsaugą. Krisas ir Bobas, du ilgą laiką pataisos namuose dirbantys pareigūnai, sutiko mane kreipdamiesi vardu. Bobas perbraukė lazdele per mano medicininę apyrankę — tas pats patikrinimas kaip ir kiekvieną pirmą mėnesio pirmadienį. Tada Marija, trečioji pataisos namų pareigūnė, palydėjo į uždara pasimatymų kambarį, kuriame sėdėjo mano sesuo, antrankiais surakintas rankas pasidėjusi ant kelių.

Pareigūnė Marija pritariamai linktelėjo, ir aš įėjau į kambarį. Aštuonių kvadratinų metrų erdvėje buvo dvi oranžinės plastikinės kėdės ir vienas standartinis medinis stalas. Šana jau buvo atsisėdusi prie tolimesnės stalo pusės — jos nugarą saugojo betono blokų siena, o priešais save ji galėjo matyti vienintelį koridoriaus langą. Snaiperio vieta.

Aš prisėdau ant kėdės priešais ją, atsukdama nugarą esantiems kitoje lango pusėje. Užėmiau šią poziciją neskubėdama, lėtai atsi-traukus plastikinę kėdę. Praėjo minutė. Dvi.

Mano sesuo prabilo pirmoji:

— Nusirenk švarkelį, — jos balse jau skambėjo susierzinimas. Kažkas ją jau buvo sunervinęs, turbūt dar gerokai prieš mano apsilankymą, bet tai nereiškia, kad man nereikės iškentėti to pasekmių.

— Kodėl? — klausimas nuskambėjo priešingai nei jos nervingas paliepimas — savo balsą sąmoningai išlaikiau ramų.

— Neturėtum vilkėti juodos. Kiek kartų galiu tau kartoti? Juoda tave užgožia.

Ji pati vilkėjo išblukusios mėlynos spalvos skudurais, jos pečius siekiantys rudi plaukai buvo sulipę į riebaluotas sruogas. Mano sesuo gal kadaise ir buvo graži, bet ilgi metai gyvenant sunkiomis sąlygomis ir fluorescencinės lempos padarė savo. Ką jau kalbėti apie sunkų jos akių žvilgsnį.

Nusivilkau įliemenuotą „Ann Taylor“ švarkelį ir apsiaučiau juo savo kėdės atlošą. Po juo buvau apsirengusi pilką nertinį ilgomis rankovėmis. Sesuo rūščiai nužvelgė mano pridengtas rankas.